

Sygn. akt I C 598/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 stycznia 2018 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi, I Wydział Cywilny, w składzie:

Przewodniczący: S.S.R. Bartosz Kasielski

Protokolant: sekretarz sądowy Sylwia Wróblewska

po rozpoznaniu w dniu 30 stycznia 2018 roku w Łodzi

na rozprawie

sprawy z powództwa J. S.

przeciwko (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S.

o pozbawienie tytułu wykonawczego wykonalności

1. pozbawia w całości wykonalności w stosunku do J. S. tytuł wykonawczy w postaci prawomocnego nakazu zapłaty wydanego przez Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi w dniu 18 kwietnia 2002 roku w sprawie sygn. akt VII Nc 616/02, zaopatrzonego w klauzulę wykonalności przeciwko J. S. postanowieniem Sądu Rejonowego dla Łodzi – Widzewa w Łodzi w dniu 16 marca 2017 roku w sprawie sygn. akt II 1 Co 4345/16;
2. zasądza od (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S. na rzecz J. S. kwotę 3.617 zł (trzy tysiące sześćset siedemnaście złotych) tytułem kosztów procesu;
3. nakazuje pobrać od (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi kwotę 909 zł (dziewięćset dziewięć złotych) tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych.

Sygn. akt I C 598/17

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 30 czerwca 2017 roku J. S. wystąpił przeciwko (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S. o pozbawienie w całości wykonalności tytułu wykonawczego w postaci nakazu zapłaty wydanego przez Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi w dniu 18 kwietnia 2002 roku w sprawie sygn. akt VII Nc 616/02, zaopatrzonego w klauzulę wykonalności przeciwko J. S. postanowieniem z dnia 16 marca 2017 roku, wydanym przez Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi w sprawie sygn. akt II 1 Co 4345/16 oraz przyznanie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Jednocześnie powód wniósł o udzielenie zabezpieczenie poprzez zawieszenie postępowania egzekucyjnego prowadzonego w sprawie sygn. akt Km 1256/17 oraz zwolnienie go od kosztów sądowych w całości.

Uzasadniając swoje stanowisko procesowe J. S. podniósł zarzut przedawnienia roszczenia objętego tytułem wykonawczym.

(pozew k.2 – 4)

Postanowieniem z dnia 7 lipca 2017 roku Sąd Rejonowy dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi zabezpieczył powództwo poprzez zawieszenie postępowania egzekucyjnego prowadzonego przeciwko J. S. w sprawie sygn. akt Km 1256/17 do czasu prawomocnego zakończenia postępowania w niniejszej sprawie.

(postanowienie k.24)

Postanowieniem z dnia 21 lipca 2017 roku Sąd Rejonowy dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi zwolnił J. S. od kosztów sądowych w całości.

(postanowienie k.25)

W odpowiedzi na pozew z dnia 3 sierpnia 2017 roku (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S. uznała powództwo w części dotyczącej odsetek umownych w wysokości 40 % w stosunku rocznym od dnia 19 marca 2002 roku do dnia 29 listopada 2013 roku, naliczanych od kwoty 2.092,26 złotych oraz w zakresie odsetek ustawowych od dnia 18 października 2007 roku do dnia 29 listopada 2013 roku, naliczanych od kwoty 1.644,74 złotych oraz wniosła o oddalenie powództwa w pozostałym zakresie, a także przyznanie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

Pozwana wskazała, że nie doszło do przedawnienia roszczenia objętego tytułem wykonawczym, w szczególności zanegowała twierdzenia o braku skutecznego przerwania jego biegu w związku z czynnościami podjętymi w ramach postępowania egzekucyjnego prowadzonego przeciwko poprzednikowi prawnemu powoda w sprawie sygn. akt Km 837/02.

(odpowiedź na pozew k.29 – 33)

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny :

Nakazem zapłaty z dnia 18 kwietnia 2002 roku wydanym w sprawie o sygn. akt VII Nc 616/02 Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi nakazał R. S., aby zapłacił w terminie 14 dni na rzecz Spółdzielczej Kasy Oszczędnościowo – Kredytowej imienia F. S. z siedzibą w G. kwotę 3.737 złotych wraz z odsetkami umownymi w wysokości 40 % w stosunku rocznym od kwoty 2.092,26 złotych od dnia 4 marca 2002 roku do dnia zapłaty oraz z ustawowymi odsetkami od kwoty 1.644,74 złotych od dnia 4 marca 2002 roku do dnia zapłaty, a także 1.075 złotych tytułem kosztów procesu albo w tym terminie wniósł sprzeciw.

Nakaz zapłaty stał się prawomocny z dniem 8 maja 2002 roku.

(nakaz zapłaty k.31 akt sprawy VII Nc 616/02, zarządzenie k.36 akt sprawy VII Nc 616/02)

W dniu 13 maja 2002 roku Spółdzielcza Kasa Oszczędnościowo – Kredytowa imienia F. S. z siedzibą w G. wystąpiła o nadanie klauzuli wykonalności nakazowi zapłaty, wydanemu w sprawie sygn. akt VII Nc 616/02.

(wniosek o nadanie klauzuli wykonalności k.37 akt sprawy VII Nc 616/02)

Postanowieniem z dnia 16 maja 2002 roku Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi nadał nakazowi zapłaty z dnia 18 kwietnia 2002 roku klauzulę wykonalności.

(nakaz zapłaty wraz z klauzulą wykonalności k.41)

W dniu 7 czerwca 2002 roku Spółdzielcza Kasa Oszczędnościowo – Kredytowa imienia F. S. z siedzibą w G. wniosła o wszczęcie postępowania egzekucyjnego wobec dłużnika – R. S. w oparciu o tytuł wykonawczy w postaci prawomocnego nakazu zapłaty wydanego w sprawie sygn. akt VII Nc 616/02, zaopatrzonego w klauzulę wykonalności.

(wniosek o wszczęcie egzekucji k.42)

Wierzytelność wynikająca z nakazu zapłaty wydanego w sprawie sygn. akt VII Nc 616/02 została zbyta przez Spółdzielczą Kasę Oszczędnościowo – Kredytową imienia F. S. z siedzibą w G. na rzecz (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S..

(okoliczność bezsporna)

R. S. zmarł w dniu 27 października 2007 roku.

(okoliczność bezsporna)

Postanowieniem z dnia 2 stycznia 2008 roku komornik sądowy przy Sądzie Rejonowym dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi zawiesił postępowanie egzekucyjne prowadzone w sprawie Km 837/02 przeciwko R. S. z uwagi na śmierć dłużnika.

(postanowienie k.43)

Postanowieniem z dnia 18 czerwca 2009 roku komornik sądowy przy Sądzie Rejonowym dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi zwrócił wierzycielowi (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S. tytuł wykonawczy oraz zakończył postępowanie w sprawie, stwierdzając jego umorzenie z mocy prawa z uwagi na bezczynność wierzyciela.

(postanowienie k.44)

W 2010 roku (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S. zainicjowała postępowanie sądowe w przedmiocie stwierdzenia nabycia spadku po R. S..

Postanowieniem z dnia 16 października 2013 roku Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi w sprawie sygn. akt I Ns 907/10 stwierdził, że spadek po R. S. nabyli E. S. w 1/2 części oraz J. S., J. T. oraz P. P. po 1/6 części każdy z nich.

(okoliczność bezsporna)

Wnioskiem z dnia 29 listopada 2016 roku (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S. wystąpiła o nadanie klauzuli wykonalności nakazowi zapłaty z dnia 18 kwietnia 2002 roku przeciwko spadkobiercom dłużnika R. S., w tym przeciwko J. S..

(wniosek o nadanie klauzuli wykonalności wraz z potwierdzeniem nadania k.45 – 48)

Postanowieniem z dnia 16 marca 2017 roku Sąd Rejonowy dla Łodzi-Widzewa w Łodzi w sprawie sygn. akt II 1 Co 4345/16 nadał nakazowi zapłaty, wydanemu w sprawie sygn. akt VII Nc 616/02 klauzulę wykonalności na rzecz (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S. przeciwko spadkobiercom R. S., w tym przeciwko J. S..

(postanowienie k.49)

W dniu 11 maja 2017 roku (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S. wniosła o wszczęcie postępowania egzekucyjnego wobec dłużnika – J. S. w oparciu o tytuł wykonawczy w postaci prawomocnego nakazu zapłaty wydanego w sprawie sygn. akt VII Nc 616/02, zaopatrzonego w klauzulę wykonalności postanowieniem z dnia 16 marca 2017 roku.

Postępowanie egzekucyjne przeciwko J. S. prowadził komornik sądowy przy Sądzie Rejonowym w Grodzisku Mazowieckim M. B. w sprawie Km 1256/17.

(wniosek o wszczęcie egzekucji k.52 – 55, akta postępowania egzekucyjnego sygn. 1256/17)

Postanowieniem z dnia 12 grudnia 2017 roku postępowanie egzekucyjne toczące się przeciwko J. S. w sprawie Km 1256/17 zostało umorzone na wniosek wierzyciela.

(postanowienie k. 89)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie zgromadzonego materiału dowodowego, w szczególności dokumentów zawartych w aktach postępowania prowadzonego przed Sądem Rejonowym dla Łodzi – Widzewa w Łodzi w sprawie VII Nc 616/02 oraz aktach postępowania egzekucyjnego prowadzonego przez komornika sądowego przy Sądzie Rejonowym w Grodzisku Mazowieckim w sprawie Km 1256/17, jak również przedłożonych przez strony, których treść nie była przedmiotem sporu na żadnym etapie procesu.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje :

Powództwo jako zasadne podlegało uwzględnieniu.

Podstawę materialno prawną żądania powoda stanowił przepis art. 840 § 1 pkt 2 k.p.c., zgodnie z którym dłużnik może w drodze powództwa żądać pozbawienia tytułu wykonawczego wykonalności w całości lub części albo ograniczenia, jeżeli po powstaniu tytułu egzekucyjnego nastąpiło zdarzenie, wskutek którego zobowiązanie wygasło albo nie może być egzekwowane; gdy tytułem jest orzeczenie sądowe, dłużnik może oprzeć powództwo także na zdarzeniach, które nastąpiły po zamknięciu rozprawy, a także na zarzucie spełnienia świadczenia, jeżeli zgłoszenie tego zarzutu w sprawie było z mocy ustawy niedopuszczalne.

Jednym ze zdarzeń występujących po powstaniu tytułu egzekucyjnego, wskutek którego zobowiązanie nie może być egzekwowane, jest przedawnienie roszczenia stwierdzonego tytułem egzekucyjnym. Terminy powyższego przedawnienia określa art. 125 k.c., zgodnie z którego treścią roszczenie stwierdzone prawomocnym orzeczeniem sądu przedawnia się z upływem lat dziesięciu, chociażby termin przedawnienia roszczeń tego rodzaju był krótszy. Jeżeli stwierdzone w ten sposób roszczenie obejmuje świadczenia okresowe, roszczenie o świadczenia okresowe należne w przyszłości ulega przedawnieniu trzyletniemu.

W niniejszej sprawie wskazany wyżej termin przedawnienia roszczeń rozpoczął swój bieg z dniem uprawomocnienia się nakazu zapłaty tj. w dniu 8 maja 2002 roku. Następnie został on przerwany poprzez złożenie wniosku o nadanie klauzuli wykonalności prawomocnemu orzeczeniu sądowemu, a więc w dniu 13 maja 2002 roku i ponownie rozpoczął swój bieg z chwilą zakończenia postępowania klauzulowego tj. w dniu 16 maja 2012 roku (art. 124 § 1 i 2 k.c.). Liczony od tej daty dziesięcioletni termin przedawnienia roszczeń stwierdzony prawomocnym orzeczeniem sądowym upłynął w dniu 16 maja 2012 roku.

Istota sporu między stronami sprowadzała się do rozstrzygnięcia kwestii ewentualnego wpływu na bieg terminu przedawnienia postępowania egzekucyjnego, które toczyło się wobec poprzednika prawnego powoda (R. S.) w sprawie egzekucyjnej Km 837/02, a które to postępowanie uległo umorzeniu z mocy prawa z uwagi na stwierdzoną przez organ egzekucyjny bezczynność wierzyciela.

W tym miejscu należy przypomnieć, że norma art. 823 k.p.c. (w brzmieniu obowiązującym do dnia 8 września 2016 roku) przewidywała umorzenie z mocy samego prawa postępowania egzekucyjnego, jeżeli wierzyciel w ciągu roku nie dokonał czynności potrzebnej do dalszego prowadzenia postępowania lub nie zażądał podjęcia zawieszzonego postępowania. Wskazany roczny termin biegł od dnia dokonania ostatniej czynności egzekucyjnej, a w razie zawieszenia postępowania – od ustania przyczyny zawieszenia. Przytoczona regulacja miała na celu zdyscyplinowanie wierzyciela do aktywnego udziału w postępowaniu egzekucyjnym, w którym podjęcie określonych czynności egzekucyjnych wymaga jego inicjatywy lub współdziałania (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 maja 2015 roku I CNP 28/14, Lex nr 1767492). Jak przyjmowano w doktrynie w wypadku zawieszenia postępowania z innej przyczyny aniżeli wniosek wierzyciela termin wskazany w art. 823 k.p.c. rozpoczynał się od ustania przyczyny zawieszenia, to znaczy od momentu, w którym wierzyciel mógł żądać podjęcia zawieszzonego postępowania. Jeżeli jednak usunięcie przyczyny zawieszenia było zależne wyłącznie od woli wierzyciela, który jednak nie podejmował w tym celu żadnych działań, np. w razie śmierci dłużnika, gdy wierzyciel nie czynił żadnych starań o ustalenie jego spadkobierców albo ustanowienia dla nich kuratora, termin roczny z art. 823 zaczynał się od dnia, kiedy usunięcie

przeszkody przez wierzyciela stało się możliwe (por. J. Jankowski (red.), Kodeks postępowania cywilnego. Tom II. Komentarz. Art. 730-1217. Wyd. 2, Warszawa 2015, komentarz do art. 823).

Przekładając powyższe na grunt niniejszej sprawy uznać należy, że wierzyciel wykazał się bezczynnością w toku postępowania egzekucyjnego. Przez okres roku od daty zawieszenia postępowania egzekucyjnego (tj. do dnia 2 stycznia 2009 roku) nie podjął on bowiem żadnych czynności mających na celu podjęcie zawieszono postępowania, w szczególności zaś nie wystąpił z wnioskiem o stwierdzenie nabycia spadku po zmarłym dłużniku, choć niewątpliwie miał taką możliwość. Uczynił to dopiero w 2010 roku, a zatem po upływie dwóch lat od chwili zawieszenia postępowania egzekucyjnego. Ostatecznie zatem egzekucja prowadzona w sprawie Km 837/02 uległa umorzeniu z mocy prawa z dniem 2 stycznia 2009 roku, co komornik sądowy prawidłowo stwierdził w dniu 18 czerwca 2009 roku.

W przedmiocie skutków umorzenia postępowania egzekucyjnego z mocy prawa w trybie art. 823 k.p.c. kilkakrotnie wypowiadał się Sąd Najwyższy stwierdzając, iż do oceny skutków prawnych wniosku o wszczęcie egzekucji w razie jej umorzenia na podstawie art. 823 k.p.c. stosuje się odpowiednio art. 182 § 2 k.p.c. (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 października 2003 roku, II CK 113/02, OSP 2004, nr 11, poz. 141, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 kwietnia 2011 r., IV CSK 439/10, Lex nr 1108491, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 października 2003 r. II CK 113/02, OSP 2004/11/141, uchwała Sądu Najwyższego z dnia 29 czerwca 2016 roku, III CZP 29/16, OSNC 2017/5/55). Oznacza to, że na podstawie art. 182 § 2 k.p.c. w zw. z art. 13 § k.p.c. wniosek taki nie wywołuje żadnych skutków prawnych, jakie ustawa wiąże z wniesieniem go do organu egzekucyjnego, w tym dotyczących przerwania biegu przedawnienia roszczenia (odnośnie skutków związanych z zastosowaniem art. 182 § 2 k.p.c. – por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 grudnia 2011 roku II PK 63/11, Lex nr 1615849). Co do zasady skutki umorzenia postępowania wskutek bezczynności wierzyciela są zatem dalej idące, poprzez odpowiednie stosowanie art. 182 § 2 k.p.c., niż przewidziane w art. 826 k.p.c. Za taką wykładnią przepisów przemawia, oprócz argumentów systemowych i językowych, także wykładnia celowościowa. Brak jest bowiem jakichkolwiek racjonalnych argumentów za odmówieniem dłużnikowi w toku postępowania egzekucyjnego ochrony, jaka przysługuje stronie pozwanej w toku postępowania rozpoznawczego, gdy przeciwnik procesowy nie wykazuje odpowiedniej aktywności. Przyjęcie poglądu przeciwnego prowadziłoby do możliwości dowolnego manipulowania przez wierzyciela biegiem terminu przedawnienia poprzez składanie wniosków o wszczęcie postępowania bez rzeczywistej woli wyegzekwowania świadczenia, z których każdy przedłużałby termin przedawnienia roszczenia o kolejne 10 lat.

Sąd w niniejszym składzie podziela w pełni przedstawiony powyżej ugruntowany pogląd judykatury. Jednocześnie nietrafną pozostaje argumentacja pozwanej, zgodnie z którą taka wykładnia przepisów rodziłaby konieczność zwrotu przez wierzyciela uzyskanych w toku egzekucji sum w przypadku jej umorzenia wskutek bezczynności wierzyciela. Brak skutków, jakie ustawa wiąże z wszczęciem egzekucji (art. 182 § 2 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c.), a także uchylenie dokonanych czynności egzekucyjnych (art. 826 k.p.c.) nie powodują obowiązku zwrotu wyegzekwowanych kwot. Jako uzyskane na mocy prawomocnego orzeczenia sądu, w wykonaniu istniejącego zobowiązania, nie są one korzyścią majątkową uzyskaną bez podstawy prawnej, w szczególności zaś nie stanowią nienależnego świadczenia. Brak jest zatem jakichkolwiek przesłanek do ich zwrotu dłużnikowi przez wierzyciela. Nawet w przypadku, gdyby wskutek późniejszego umorzenia egzekucji z powodu bezczynności wierzyciela okazało się, że w chwili egzekucji roszczenie stwierdzone tytułem wykonawczym było przedawnione, to przecież dłużnik spełniał swoje zobowiązanie o charakterze naturalnym. Zwrot takiego świadczenia, stosownie do treści art. 411 pkt 3 k.c., nie może być natomiast skutecznie dochodzony przez dłużnika.

Reasumując treść dotychczasowych rozważań należy stwierdzić, że czynności zainicjowane przez wierzyciela w ramach postępowania egzekucyjnego prowadzonego w sprawie Km 837/02 nie skutkowały przerwaniem biegu terminu przedawnienia. Oznacza to, że ustawowy termin z art. 125 § 1 k.c. upłynął w dniu 16 maja 2012 roku (10 lat liczone od chwili ostatniej czynności w rozumieniu art. 123 § 1 pkt 1 k.c. tj. wydanie postanowienia w przedmiocie nadania klauzuli wykonalności prawomocnemu nakazowi zapłaty). Uwzględniając przy tym akcesoryjny charakter odsetek jako świadczeń ubocznych niewątpliwą pozostaje teza o przedawnieniu świadczeń okresowym najpóźniej z datą

przedawnienia roszczenia głównego (w tym przypadku wynikającego z treści prawomocnego nakazu zapłaty z dnia 18 kwietnia 2002 roku).

Kolejne czynności podejmowane przez wierzyciela po dniu 16 maja 2012 roku, a mianowicie złożenie wniosku o nadanie klauzuli wykonalności przeciwko następcom prawnym dłużnika (29 listopada 2016 roku) oraz wszczęcie egzekucji w sprawie Km 1256/17 (11 maja 2017 roku) pozostawały irrelevantne prawnie z punktu widzenia rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie. Jedynie na marginesie należy zauważyć, że postępowanie egzekucyjne w sprawie Km 1256/17 zostało ostatecznie umorzone na wniosek wierzyciela, a więc ewentualny skutek przerwania biegu przedawnienia został uchylony z uwagi na treść art. 203 § 2 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. (por. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 19 lutego 2015 roku, III CZP 103/14, OSNC 2015/12/137).

Z powyższych względów powództwo podlegało uwzględnieniu w całości.

O kosztach procesu Sąd orzekł zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu (art. 98 k.p.c.). Skoro powód wygrał proces w całości to pozwana winna zwrócić na jego rzecz uzasadnione koszty dochodzenia swych praw. J. S. poniósł łączne koszty w wysokości 3.617 złotych (3.600 złotych tytułem kosztów zastępstwa procesowego – § 2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie – Dz.U. z 2015 r. poz.1800 oraz 17 złotych tytułem opłaty skarbowej od udzielonego pełnomocnictwa) i w takiej też kwocie zostały one zasądzone na jego rzecz od (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S..

Sąd nie podzielił argumentów pozwanej o konieczności ewentualnego zastosowania w niniejszej sprawie zasady stosunkowego rozdzielenia kosztów procesu wobec częściowego uznania powództwa (art. 100 zd. 1 k.p.c. in fine w zw. z art. 101 k.p.c.). Próba odwoływania się w tym zakresie do normy art. 101 k.p.c. pozostaje o tyle błędna, o ile norma ta przewiduje dla jej wykorzystania kumulatywnego spełnienia dwojakiego rodzaju przesłanek : uznania żądania pozwu przy pierwszej czynności procesowej oraz braku dania powodów do wytoczenia sprawy. Trudno zaś przyjąć, aby pozwana nie dała powodów do zainicjowania postępowania sądowego, skoro prowadziła przeciwko powodowi postępowanie egzekucyjne w sprawie Km 1256/17. Zatem to czynności pozwanej skutkowały podjęciem działań obronnych przez J. S. celem pozbawienia tytułu wykonawczego wykonalności.

Sąd nie uwzględnił również wniosku powoda o przyznanie na jego rzecz kosztów zastępstwa procesowego w wysokości podwójnej stawki minimalnej. Stosownie do treści § 15 ust. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności adwokackie, opłatę w sprawach wymagających przeprowadzenia rozprawy ustala się w wysokości przewyższającej stawkę minimalną, jeśli uzasadnia to niezbędny nakład pracy adwokata, wartość przedmiotu sprawy, wkład pracy adwokata w przyczynienie się do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia lub sprawy rodzaj i zawilość sprawy. Przedmiotowa sprawa należała do spraw o charakterze typowym, powszechnie występujących w praktyce sądowej. Również nakład pracy pełnomocnika, w tym jego przyczynienie się do wyjaśnienia i rozstrzygnięcia sprawy nie odbiegał od przeciętnie występującej normy w tego rodzaju postępowaniach. Nie można przy tym stracić z pola widzenia, że pełnomocnik powoda reprezentował uprzednio interesy innego ze spadkobierców R. S. w sprawie o analogicznej tematyce (II 1 C 48/17 przed Sądem Rejonowym dla Łodzi – Widzewa w Łodzi) prezentując tożsamą argumentację prawną. W konsekwencji nie ujawniły się okoliczności przemawiające za przyznaniem kosztów zastępstwa procesowego w wymiarze wykraczającym ponad stawkę minimalną, określoną przepisami rozporządzenia.

W toku postępowania wygenerowane zostały również koszty sądowe, które tymczasowo poniósł Skarb Państwa w łącznej wysokości 909 złotych tytułem opłaty od pozwu, od której powód został zwolniony (art. 13 ust. 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, dalej: u.k.s.c.). Uwzględniając treść art. 113 u.k.s.c. oraz zasadę ponoszenia kosztów procesu w niniejszej sprawie Sąd nakazał pobrać na rzecz Skarbu Państwa tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych od pozwanego kwotę 909 złotych.